

Onko hän elänyt, jolle
tuska rakkauden on vieras?

Iltapäivän aallokossa
karahti purteni karille,
tummeni eloni taivas,
kun tuo kanssakulkijani,
vaimo vuosikymmenien,
jätti laivani vakaisan,
elohon väriä etsi
ja proosan runoksi tahtoi.

Silti ystävä on mulle
elämäni ensirakkaus,
äiti kahden poikalapsen,
emo oivan jälkikasvun.

Yksin on hyvä oleilla,
päivät pilviset samota. -
Kaksin oisi kaunihimpi,
rattoisampi illan rusko,
oman kultasen keralla.

Liekö kuullut aatokseni
tuo herra ylimmän parren,
kun hän tielleni talutti
tutun vuosien takaisen,
naisen kuolon koskettaman,
yksin jäänehen sydämen.

Olen ylpeä hänestä,
ylpeä ja onnellinen.
Miksi mieli ylpeänä?
Koska voitin luottamuksen,
sain auki sydämen salvat.
Miksi mies on onnellinen?
Koska löysin kelpo naisen,
aidon ihmisen tapasin.

Takana vetoiset vuodet,
edessä elämän ilta,
vaihe uusi, tuntematon.
Siihen mielin luottavaisin
astumme käsi kädessä.